

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУДРЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 71 0 П 091550 18 Рев
Бања Лука, 28.8.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Јадранке Станишић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Градски одбор Савеза... Б. Л., са сједиштем у Б. Л., кога заступа М. Р. адвокат из Б. Л., против тужених: Н. Т. из Б. Л., кога заступа Р. П. адвокат из Б. Л., и Завода ... Б. Л., кога заступа В. Н., запослена код туженог, ради утврђења, вриједност спора 49.000,00 КМ и по тужби туженог–противтужитеља Н. Т. против тужених В. Ћ., С. Ћ. и Ж. П. Т., све из Б. Л., и Б. Ј. из Б., које заступа Ч. Ћ. адвокат из Б. Л., ради утврђења и предаје у посјед, вриједност спора 50.000,00 КМ, одлучујући о ревизији туженог-противтужитеља Н. Т., против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 091550 17 Гж 3 од 12.1.2018. године, на сједници вијећа одржаној 28.8.2018. године донио је

РЈЕШЕЊЕ

Ревизија се усваја, пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 091550 17 Гж 3 од 12.1.2018. године укида и предмет се враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 091550 16 П 4 од 17.7.2017. године:

I) Одбијен је тужбени захтјев тужитеља Градски одбор Савеза... Б. Л. (даље: ... Б. Л.), да се утврди:

- да је ништаво његово рјешење број 57-1/98 од 23.6.1998. године о додјели туженом Н. Т. на кориштење двособног стана у Б. Л., улица В. Ж. М. ..., ... спрат, стан број ..., површине ... м2 (даље: предметни стан)

- и да је ништав уговор о кориштењу наведеног стана број ..., закључен 14.7.1998. године између тужених Н. Т. и Завода Б. Л..

II) Одбачена је, због литиспенденције, тужба туженог-противтужитеља Н. Т. у дијелу којим се тражи да се утврди да је правно ваљан уговор, број ..., о кориштењу наведеног стана, којег је закључио 14.7.1998. године, са туженим Заводом ... Б. Л..

III) Усвојен је захтјев туженог-противтужитеља Н. Т. и утврђено је:

- да је ништаво рјешење тужитеља-противтуженог ... Б. Л. број ... о додјели на кориштење предметног стана Ј. Ћ. (предник тужених В. Ћ. и С. Ћ.) и да је ништав уговор о закупу истог стана од 27.2.2002. године закључен између тужитеља и Ј. Ћ., под бројем ...;

-да је ништав уговор о закупу предметног стана закључен 15.5.2002. године између тужитеља и тужене В. Ћ., под бројем ...; да је ништав уговор о откупу стана закључен 4.9.2002. године између тужитеља и ове тужене, овјерен код Основног суда у Бањој Луци под бројем ...; да није правно ваљана укњижба права власништва на стану у књизи уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова, лист број ... к.о. Б. Л. ... у корист В. Ћ. и наложено је брисање наведене укњижбе;

-да је ништав уговор о купопродаји предметног стана број ..., закључен 24.11.2009. године између тужених В. Ћ. (продавац) и Ж. П. Т. (купац); да није правно ваљана укњижба права власништва на стану у књизи уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова, лист број ... к.о. Б. Л. ..., у корист тужене Ж. П. Т. и наложено је брисање наведене укњижбе;

-да је ништав уговор о купопродаји предметног стана од 3.9.2010. године број ... закључен између тужених Ж. П. Т. (продавац) и Б. Ј. (купац) по основу којег се Б. Ј. укњижио као власник стана у књигу уложених уговора..., лист број ... к.о. Б. Л. ...; да није правно ваљана укњижба права власништва на предметном стану уписаном у књигу уложених уговора о откупу стамбених зграда и станова, лист број ... к.о. Б. Л. ..., у корист овог туженог и наложено је брисање укњижбе у истом листу непокретности.

IV) Наложено је туженом Б. Ј. да предметни стан преда у посјед туженом-противтужитељу Н. Т., слободан од лица и ствари.

V) Обавезани су тужитељ и тужени В. Ћ., С. Ћ., Ж. П. Т. и Б. Ј. да туженом-противтужитељу Н. Т. накнаде трошкове поступка у износу од 19.801,90 КМ, а одбијен је захтјев преко овог износа.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 091550 17 Гж 3 од 12.1.2018. године жалба тужитеља-противтуженог Градски одбор Савеза... Б. Л. је усвојена и првостепена пресуда преиначена у одбијајућем дијелу тако, што је његов тужбени захтјев усвојен, као у првом ставу изреке пресуде, те је усвојена и жалба тужених В. Ћ., С. Ћ., Ж. П. Т. и Б. Ј. и та пресуда преиначена у усвајајућем дијелу тужбеног захтјева туженог-противтужитеља Н. Т. тако што је одбијен његов тужбени захтјев као у ставу 3. и ставу 4. изреке пресуде. Преиначена је и одлука о трошковима поступка, као у ставу 5. изреке и одлучено је о трошковима жалбеног поступка, као у ставу 6. и 7. изреке рјешења.

Тужени-противтужитељ ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда преиначи тако, да се жалбе жалитеља одбију и првостпена пресуда потврди уз накнаду трошкова поступка или укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Тужитељ у одговору не ревизију предлаже да се ревизија одбије уз обавезу туженог-противтужитеља да му накнади трошкове састава одговора на ревизију у износу од 1.316,25 КМ, а тужени В. Ћ., С. Ћ., Ж. П. Т. и Б. Ј. у одговору на ревизију предлажу да се иста одбије уз накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 2.632,25 КМ.

Ревизија је основана.

Тужитељ-противтужени Градски одбор Савеза...Б. Л. (даље: тужитељ) тужбеним захтјевом тражи да се утврди да је ништаво рјешење од 23.6.1998. године којим је туженом Н. Т. додијелио на кориштење стан означен у изреци нижестепних пресуда и да је ништав уговор о кориштењу стана закључен 14.7.1998. године између тужених Н. Т. и Завода ... Б. Л.

Тужени-противтужитељ Н. Т. (даље: тужени-противтужитељ) тужбеним захтјевом тражи да се утврди да је ништаво рјешење тужитеља од 26.10.2000. године о додјели предметног стана на кориштење Ј. Ћ. (преднику: тужених В. и С. Ћ.) и уговор о закупу стана закључен 27.2.2002. године између тужитеља и Ј. Ћ.; ништавост уговора о закупу од 15.5.2002. године и уговора о откупу стана од 4.9.2002. године, закључених између тужитеља и тужене В. Ћ., те ништавост побијаних уговора о купопродаји стана који су предмет тужбеног захтјева туженог-противтужитеља и да слиједом тога нису ваљане укњижбе права својине на предметном стану извршене на темељу тих уговора и у корист нових стичалаца и да се наложи брисање укњижби у земљишно-књижној евиденцији извршених на темељу наведених купопродајних уговора и обавезивање туженог Б. Ј. да туженом-противтужитељу преда у посјед спорни стан.

Расправљајући о тужбеним захтјевима тужитеља и туженог-противтужитеља првостепени суд је утврдио: да је рјешењем тужитеља број ... од 23.6.1998. године, туженом-противтужитељу додијелен на кориштење предметни стан, у којем је раније становала Н. П. која је умрла, а иза себе није оставила потомство и да су тужени-противтужитељ и Завод ... Б. Л. 14.7.1998. године закључили уговор о кориштењу предметног стана; да је према изводу из матичне књиге умрлих од 25.6.1998. године која се води за Б. Л., за 1998. годину, Н. П. умрла 6.6.1998. године у Б. Л.; да тужени-противтужитељ није подносио захтјев за поврат стана у С. М., да је тражио поврат гараже која му је враћена, а да је био власник некретнина у С. М., кч.бр. ... кућа површине ... м² и двориште површине ... м², које је продао С. Ш., уговором овјереним код Опћинског суда у Санском Мосту 30.12.1998. године који је проведен рјешењем ... од 31.12.1998. године; да је рјешењем Министарства... , Одсјек Б. Л. (даље: ...) од 3.9.2001. године, које је донесено по службеној дужности, Н. Т., као привременом кориснику, наложено да испразни предметни стан, јер је прометовао имовину у С. М.; да је тужитељ дописом од 3.6.2003. године обавијестио Министарство да је предметни стан додијелен туженом-првотужитељу без конкурса „прескачући“ све захтјеве запримљене прије његовог; да је С. П. захтјевом од 27.10.2003. године од Општине Б. Л. тражила пренос станарског права на предметном стану, по основу уговора о доживотном издржавању закљученог са Н. П. и да је Град Б. Л. наведени захтјев доставио (14.11.2003. године) тужитељу, као носиоцу права располагања на том стану; да је према Записнику од 19.10.2001. године Министарство у поступку извршења иселило Н. Т. из спорног стана, након чега на основу рјешења Министарства од 18.10.2001. године у стан уселила Ј. Ћ.; да је пресудом Врховног суда Републике Српске број У-1288/2001 од 21.8.2002. године, у управном спору по тужби Н. Т., поништено рјешење Министарства од 30.10.2001. године (којим је одбијена његова жалба против рјешења о иселењу из стана); да је рјешењем истога суда број У-1393/02 од 26.10.2005. године, по тужби Н. Т. против наведеног рјешења Министарства од 30.10.2001. године, захтјев уважен и предметна ствар је ријешена тако што је његова жалба уважава и рјешење Министарства од 30.9.2001. године, оглашено ништавим; да је рјешењем Врховног суда Републике Српске број У-76/03 од 8.3.2006. године, одлучујући по тужби В. Ћ. за понављање поступка окончаног пресудом истога суда број У-1288/01 од 21.08.2001. године, њена тужба одбачена; да су 27.2.2002. године тужитељ и Ј. Ћ. закључили уговор о закупу предметног стана, а након њене смрти уговор

о закупу су закључили (15.5.2002. године) тужитељ и В. Ћ., која је стан користила са сестром С. Ћ., а 4.9.2002. године тужитељ и В. Ћ. су закључили уговор о откупу наведеног стана; да су 4.11.2009. године В. Ћ. (продавац) и Ж. П. Т. (купац) закључиле уговор број ... о купопродаји предметног стана на основу ког је купац стекла право својине са 1/1; да су 3.9.2010. године Ж. П. Т. (продавац) и Б. Ј. (купац) закључили уговор о продаји стана број ... и да је у књизи уложених уговора..., лист непокретности број ... к.о. Б. Л. ..., Б. Ј. уписан као власник предметног стана са 1/1; да је С. Ћ., стекла право својине на једноипособном стану у Б.Л., ... површине ... м2, по основу купопродајног уговора од 15.8.2008. године; да је Д. Т. власник трособног стана у Б. Л., површине ... м2, по основу изградње; да је у књигу уложених уговора број кку ... од 27.9.2016. године А. Т. син Н. уписан власником двособног стана у Б. Л. површине ... м2, по основу купопродаје, дана 10.5.2011. године и да је у књигу уложених уговора број кку ... од 27.9.2016. године уписан власником трособног стана у Б. Л., површине ... м2, по основу купопродаје, дана 1.8.2002. године; да је тужитељ тужбу у овој парници (против тужених Н. Т. и Завода ... Б. Л.) поднио 31.12.2003. године а тужени-противтужитељ Н. Т. је тужбу против тужених: В. Ћ., С. Ћ., Ж. П. Т. и Б. Ј., поднио 30.6.2010. године и да су ове парнице спојене првостепеним рјешењем од 1.9.2015. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио, да предметни стан нема карактер напуштене имовине и да Министарство није имало основа за покретање поступка по службеној дужности за иселење туженог-противтужитеља из предметног стана, те да и под условом да се овдје примјењују одредбе Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине, да тужитељ проведеним доказима није доказао да је тужени-противтужитељ био вишеструки корисник и да ли је имао могућност да се врати у посјед свога пријератног дома, као ни тврдњу да су побијано рјешење и уговор о кориштењу стана у супротности са начелима савјесности и поштења и са одредбом члана 24.а. Закона о престанку примјене закона о кориштењу напуштене имовине („Службени гласник Републике Српске“, број 38/98 до 1/10, даље: ЗППЗКИ, чији је пречишћени текст објављен у броју 16/10), по ком основу се утврђење њихове ништавости овдје тражи.

Према схватању тога суда, смрћу ранијег носиоца станарског права Н. П., даље давање на кориштење стана је у овлаштењима власника стана (тужитеља), па како је стан додијелен туженом-противтужитељу који се у стан уселио на основу уговора о кориштењу стана, исти је законити носилац станарског права (члан 11. Закона о стамбеним односима ("Службени лист СРБиХ" број, 14/84, 12./87 и 36/89, те "Службени гласник Републике Српске", број 19/93 до 31/99, даље: ЗСО).

Код оваквог стања ствари, првостепени суд налази да је додјела наведеног стана Ј. Ћ., као и сва даљња располагања предметним станом у супротности са чланом 19. став 1. ЗСО, и да су без правног дејства.

Полазећи од утврђења да је у вријеме закључења уговора о откупу стана између тужитеља и В. Ћ. (4.9.2002. године) на коју је пренесено станарско право након смрти њене мајке, станарско право на предметном стану било спорно јер је тужени-противтужитељ, поводом рјешења Министарства од 3.9.2001. године (којим му је наложено иселење из стана), водио управни поступак и управни спор, првостепени суд је закључио да је наведени уговор ништав (члан 9. став 5. Закона о приватизацији државних станова „Службени гласник Републике Српске“ број 11/00 до 70/06, даље: ЗПДС, чији пречишћени текст је објављен у броју 72/07), а посљедично томе да су

ништави и купопродајни уговори који су предмет тужбеног захјева туженог-противтужитеља. Посљедица ништавости тих уговора (члан 104. Закона о облигационим односима "Службени лист СФРЈ", број 29/78 до 57/89, те "Службени гласник Републике Српске" број 17/93 до 74/04) је, да нису правно ваљане укњижбе права својине на стану проведене у корист В. Ћ. и у корист нових стицалаца на темељу поменутих купопродајних уговора. Из ових разлога је одбио тужбени захтјев тужитеља, као у ставу I. изреке пресуде, осим у одбацујућем дијелу тужбе (став II изреке), а усвојио је тужбени захтјев туженог-противтужитеља, као у ставу III и IV изреке првостепене пресуде.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења али не и правне закључке првостепеног суда, па је жалбу тужитеља усвојио и првостепену пресуду преиначио у одбијајућем дијелу захтјева тужитеља тако, што је његов захтјев усвојио, те је усвојио и жалбу тужених В. Ћ., С. Ћ., Ж. П. Т. и Б. Ј. и исту пресуду преиначио тако, што је захтјев туженог-противтужитеља одбио.

За разлику од првостепеног суда, другостепени суд је становиштва, да код неспорне чињенице да је Н. П. била носилац станарског права на предметном стану до смрти (умрла је 6.6.1998. године) и да је за живота закључила уговор о доживотном издржавању (8.12.1986. године) са С. П., овјерен код Основног суда у Бањој Луци под бројем ..., да се С. П. у смислу одредбе члана 6. став 2. ЗСО и члана 19. став 1. истог закона, сматра чланом њеног породичног домаћинства и носиоцем станарског права на предметном стану и да стога, тужитељ није могао располагати са станом ни додјељивати га на кориштење туженом-противтужитељу. Полазећи од утврђења да је уговор о кориштењу стана закључен између туженог-противтужитеља и туженог Завода ... Б. Л. дана 14.7.1998. године (у периоду од 1.4.1992. до 19.12.1998. године), суд је закључио, да је сагласно одредби члана 1. став 2. Закона о измјенама и допунама ЗППЗКНИ („Службени гласник Републике Српске“ број 12/99) тај уговор престао да важи, по сили закона, па с обзиром на наведено и на чињеницу да он није тражио обнову уговора (према Упутству о провјери законитости уговора) и да сходно напријед наведеном није носилац станарског права на спорном стану, да није активно легитимисан за истицање тужбеног захтјева - по његовој тужби.

Правилно се у ревизији указује да је побијана пресуда захваћена повредама одредаба парничног поступка које су биле од утицаја на њену законитост и да је пресуда донесена уз погрешну примјену материјалног права.

Другостепени суд је узео као неспорну чињеницу да је Н. П., за живота, закључила уговор о доживотном издржавању са унуком С. П., овјерен код Основног суда у Бањој Луци 8.12.1986. године и да исти „није оспорен“, да је она живјела у предметном стану до 1992. године када је стан напустила због ратних дејстава и да сагласна одредби члана 6. став 2. и члана 19. став 1. ЗСО, тужитељ није могао располагати са станом, додјељујући га на кориштење туженом-противтужитељу.

Међутим, ревидент правилно у ревизији указује да би евентуално постојање уговора о доживотном издржавању (који током поступка није проведен као доказ), било од значаја за оцјену ваљаности побијаног рјешења о додјели стана на кориштење туженом-противтужитељу, једнако као и за оцјену ваљаности рјешења о додјели на кориштење истог стана Ј. Ћ., јер су у оба случаја рјешења и уговори на темељу којих су се именовани усељавали у предметни стан закључени након састављања уговора о доживотном издржавању. Зато, другостепени суд није имао основа да безрезервно

прихвати наводе тужитеља у погледу постојања уговора о доживотном издржавању и на том (непроведеном) доказу заснива своју одлуку о основаности његовог тужбеног захтјева, при чему се није бавио и другим чињеницама и доказима, услед чега је побијана пресуда заснована на селективној, погрешној и непотпуној оцјени проведених доказа, на што се основано указује у ревизији.

Из чињеничног утврђења произлази да се С. П. обратила Општини Б. Л., са захтјевом од 27.10.2003. године за пренос станарског права и да је исти, дописом од 14.11.2003. године достављен тужитељу, као власнику стана. У списима предмета нема доказа да је именована захтјев за „враћање стана“ поднијела Министарству - до 19.4.2000. године, то јесте, у року прописаном одредбом члана 16. став 2. Закона о измјенама и допунама ЗППЗКНИ („Службени гласник Републике Српске“ број 39/03), слиједом чега би јој, и под условом да је на њу пренесено станарско право по основу уговора о доживотном издржавању, пропуштањем рока за подношење захтјева „за поврат стана“ станарско право престало по самом закону, што је другостепени суд изгубио из вида, на што се такође указује у ревизији.

Према оцјени овога суда, одлучно питање у конкретном случају је, да ли је спорни стан напуштен због ратних дејстава или је престанак станарског права ранијег носиоца Н.П. изван тих околности.

Одредбом члана 1. став 2. ЗППЗКНИ („Службени гласник Републике Српске“ број 12/99) прописано је да „свако станарско право или уговор о кориштењу стана закључен у периоду од 1.4.1992. до 19.12.1998. године престаје да важи...“. По одредби члана 14. став 1. основног ЗППЗКНИ са измјенама и допунама објављеним у броју 12/99, 31/99, 65/01 и 13/02), која се налази у поглављу названом „Враћање станова носиоцима станарског права“ - носилац станарског права на стану који је проглашен напуштеним, има право да се врати у стан у складу са Анексом 7. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини. По ставу 2. овог члана, одредбе овог закона се примјењују на све станове напуштене између 30.4.1992. и 19.12.1998. године, без обзира да ли је стан био проглашен напуштеним или не. Лице које је напустило свој стан у предње наведеном периоду, сматра се избјеглицом или расељеним лицем у складу са наведеним Анексом 7. Општег оквирног споразума..., с правом повратка у тај стан без обзира на околности под којима га је напустило. У случају када станарско право престане у складу са чланом 16. овог Закона, а „садашњи корисник нема право на нови или обновљени уговор..., станом располаже надлежни орган Министарства за избјеглице и расељена лица.

Из проведених доказа несумњиво произлази, да је станарско право ранијег носиоца тог права Н. П. престало њеном смрћу, по сили закона, и да није имала чланова породичног домаћинства из члана 6. став 1. и став 2. ЗСО, која би остварила право на поврат стана према Анексу 7. Општег оквирног споразума..., и другим имовински прописима, да није напустила мјесто пребивалишта након ратних сукоба у БиХ и да је према изводу из матичне књиге умрлих од 25.6.1998. године умрла у Бањој Луци – у последњем мјесту свога пребивалишта.

С обзиром да је ранији носилац станарског права на спорном стану престала да постоји као правни субјект, смрћу (дана 6.6.1998. године), то јесте, прије додјеле стана на кориштење туженом-противтужитељу и да нема субјекта који би имао право да захтијева враћање стана у посјед и да настави кориштење стана произлази, да предметни стан нема карактер напуштене имовине прописане одредбом члана 1. ЗППЗКНИ и да

тужени-противтужитељ спорни стан није добио на кориштење према одредбама наведеног Закона, какво схватање је у вези карактера стана, у готово истој чињеничној и правној ситуацији изразио Уставни суд Босне и Херцеговине у одлуци број АП-4142/09 од 13.11.2012. године објављена у („Службеном гласнику Републике Српске“, број 10/13), и у одлуци број АП-645/04 од 2.12.2005.

Овакав закључак у погледу карактера спорног стана произлази из одредбе члана 2. став 2. Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима („Службени гласник Републике Српске“ број 12/99), према којем се избјеглицама и расељеним лицима сматрају лица која су напустила своје станове након 30.4.1991. године, осим ако се не докаже да су станове напустили из разлога који су потпуно невезани за сукоб.

Из наведених разлога, за разрјешење спора у конкретном случају није мјеродаван ЗППЗКНИ и други имовински прописи који се односе на враћање напуштене имовине, какво схватање је изразио и овај Врховни суд Републике Српске у пресуди број: У-1288/2001 од 21.8.2002. године (којом је тужба Н. Т. уважена и поништено рјешење Министарства од 30.10.2001. године о одбијању жалбе против рјешења истог органа од 3.9.2001. године о налагању његовог иселења из предметног стана), као и у пресуди број У-1393/02 од 26.10.2005. године (којом је жалба именованог уважена и рјешење Министарства од 3.9.2001. године (о иселењу Н. Т. из предметног стана), оглашено ништавим. Међутим, другостепени суд није дао никакав значај поменути одлукама донесеним у управном поступку и у управном спору, везаним за иселење туженог-противтужитеља из предметног стана, па како наведене доказе није цијенио заједно са свим другим provedеним доказима с правом се у ревизији указује да је погрешно и недовољно оцијенио проведене доказе.

Поменути одлукама другостепени суд није дао значај ни са аспекта правилне примјене одредбе члана 9. став 2. ЗПДС (о чему према члану 221. Закона о парничном поступку води рачуна по службеној дужности), према којој се стан у државној својини, на којем је спорно станарско право, не може откупити до правоснажног завршетка спора, а уговор о откупу стана који је изузет од откупа по одредбама става 2. и 3. овог члана, је ништав (став 5. овог члана). Дакле, није имао у виду да је уговор о откупу стана између тужитеља и тужене В. Ђ. закључен (4.9.2002. године) у вријеме трајања поступка по жалби Н. Т. против рјешења Министарства од 3.9.2001. године (о налагању његовог иселења из стана,) јер је према упутама из пресуде овога суда број У-1288/2001 од 21.8.2002. године Министарство било дужно да о његовој жалби одлучи у року од 30 дана који рок је, ако би се рачунао од дана доношења наведене пресуде (а рок се рачуна од дана примитка исте) истицао 21.9.2002. године (а о жалби је одлучено тек рјешењем од 10.3.2003. године).

Како је управни поступак иселења туженог-противтужитеља из предметног стана проведен од стране Министарства по службеној дужности, на основу рјешења од 3.9.2001. године „због тога што има својство вишеструког корисника“, што је законом прописани изузетак присилног иселења из стана, по службеној дужности, оглашавањем ништавим наведеног рјешења Министарства (у управном спору), у тим поступцима није утврђено да тужени-противтужитељ има својство вишеструког корисника. Тиме се указује погрешним закључак другостепеног суда да је тужени-противтужитељ требао извршити надовјеру уговора о кориштењу стана, у ком поступку се одлучује о праву привременог корисника (какво својство, он нема) на трајно кориштење и на откуп стана (члан 27. ЗППЗКНИ), а у погледу својства његове имовине у С. М., куће и земљишта

(које је продао) и стана (чији поврат није тражио), суд ће дати свој суд у наставку поступка.

Из напријед изложеног произлази да је другостепени суд непотпуно и погрешно оцијенио проведене доказе, чиме је починио повреде одредаба парничног поступка из члана 209. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), у вези са чланом 8. истог закона и да је побијана пресуда заснована на погрешној примјени материјалног права, на које се основано указује у ревизији, због чега је примјеном одредбе члана 249. став 1. ЗПП и члана 250. став 2. истог закона, поводом ревизија туженог-противтужитеља, одлучено као изреци овог рјешења.

У поновном поступку другостепени суд ће отклонити недостатке на које је указано у овом рјешењу, па ће по жалбама жалитеља донијети правилну и закониту одлуку.

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић